

76. ▸ VÖRÖS GÉZA (1897-1957)

Napraforgó ablakban, 1931-33 között

Tempera, vászon, 99,5x39 cm
Jelezve jobbra lent: Vörös Géza

Kezdő ár: 3 600 000 Ft / 11 803 EUR
Becsérték: 6 000 000 – 8 000 000 Ft
Estimated value: 19 672 – 26 230 EUR

FELTEHETŐLEG KIÁLLÍTVA:

- A Munkácsy-Céh V. reprezentatív kiállítása. Ernst Múzeum, Budapest, 1933. március, katalógus: 222.
- Vörös Géza festőművész kiállítása. Alkotás Művészház, Budapest, 1944. március 5. – március 15. katalógus: 26.

Vincent Van Gogh: Napraforgók, 1889
Philadelphia Museum of Art, Philadelphia

Vörös Géza a két világháború között rendkívül intenzíven vett részt a fővárosi művészeti életben. Szerepelt a Képzőművészek Új Társasága, az Új Művészek Egyesülete, az Országos Magyar Képzőművészeti Társulat és a Munkácsy Céh tárlatain, kiállított a Műcsarnok, a Nemzeti Szalon, az Ernst Múzeum, az Alkotás Művészház és a Tamás Galéria kiállításain. E tárlatok katalógusaiban szereplő művei között több alkalommal is előfordulnak címükben napraforgót is említő csendéletek.

Vörös Géza és felesége, 1927 és 1938 között négy alkalommal is huzamosabb időt töltött a korabeli művészeti élet fővárosában, Párizsban. A most előkerült, különleges, keskeny és álló formátumú temperakép, eddig ismeretlen volt a kutatás előtt. Stíluskritikai alapon, Vörös Géza 1931 és 1933 közötti műveivel rokonítható leginkább. Valószínűsíthető, hogy a hihetetlenül nagyvonalú, bájos és apró rajzos részletekben is gazdag remekmű, a második, 1931-es párizsi tartózkodás idején született, közvetlenül azután, hogy a művész Maurice Utrillo megismert képeinek hatására, véglegesen felhagyott a városkép festéssel. A konvencionálistól modernbb irányba fordulva, Vörös Géza ekkor kezdett el kísérletezni új és szokatlan kompozíciókkal és a számos festői lelemény eredményeként, fantasztikusan érdekes és izgalmas képek sorozatait alkotta meg az 1930-as években. Ennek kivételesen szépen sikerült példája a *Napraforgó ablakban* című festménye.

Vörös Géza művészetével az École de Paris irányához, magyarul a Párizsi Iskola néven ismertté vált művészeti csoportosuláshoz, a két világháború között a francia fővárosba sereglő, sok nemzetiségű művészközösséghez kapcsolódott. Ezt az irányt képviselte hazánkban a Képzőművészek Új Társaságának és az Új Művészek Egyesületének számos tagja, valamint a vezető nagymesterek közül például Vaszary János is ebben az időszakban. Vörös Géza a szolnoki, a nagybányai és a szentendrei művésztelepektől jutott el az akkori világ legmodernebb és legprogresszívebb művészi kezdeményezéseinek központjába. Életműve még alapos feldolgozásra vár, de a szakma már most is, a két háború közötti modern festészetünk legjelentősebb alkotói között tartja számon. Szomoró Dezső 1934-ben kitűnő kritikát írt a Képzőművészek Új Társasága aktuális tárlatáról, melyen Vörös Géza is szerepelt, akit így méltatott a jeles író: „De itt van, most már a jobb második teremben, az a nagyon tehetséges Vörös Géza egy egész gyűjteménnyel, – egy fiatal élet és erőfeszítés minden gondjával s nyugtalanságával. Ezek, kivétel nélkül, nagyon erőteljes, nagyon eredeti képek.” (Szomoró 1934. 12.)

Rum Attila

